"Лиш пес старий, — так кажуть люди, —
А чоловік все молодий".
Се, може, й правда у людей;
А в нас, у русинів, на чудо,
Ще в пеленках, а вже "старий",
І вже — о божа мати, крий! —

Уже учиться, собака,
Нарід продавати
І за руські, людські душі
Карбованці брати,
Як за Христа невинного
Іскаріот Юда.
А доки ще й на них впадуть
Жасні божі суди,
Як на того предателя, —
А нас розпинають
І терновими вінцями
Щоднини вінчають,
І привалюють камінєм
У новій могилі,
Бо бояться, щоб не вскресла
Божественна сила.

Але та сила вже й ожила, —
Од гроба камінь відвалила
І засіяла на ввесь світ.
Щез нечестивих скверн совіт,
А фарисеї невсипущі,
Як пси на ярмарку де сущі,
Пропали без вісті, як тьма.
Насправді жизні-бо нема!

Отаке-то й ваше буде,
Старі ви собаки!
Пес гавкає і на бога,
А бог все однакий, —
Не боїться ваших пащей,
Ні вашого зуба;
Бо неправда сама себе
Самов себе губить, —
Як той шкорпій їдовитий
Себе собов тратить,
Засадивши своє жало
В грудь свою прокляту.
О, схаменіться уже раз
Ви, обскуранти, ідіоти!
Бо ми вже люди, а не скоти,
Бо правда з нами і за нас,
А з вами лож одна мерзенна,
Та Абля кров свята, невинна
На ваших каїнських руках!
І буде Каїна вас жах
Всім на покай, усім на диво,
Гадюки, гнати аж у Неву,
А фурії — за вами вслід!..
Се божий суд і наш завіт.